Sportul Magazin

CU ION POPA, ÎNTRE CORZILE RINGULUI ȘI DINCOLO DE ELE...

De mai bine de 20 de ani, ne-am obișnuit să-l vedem în colțul ringului, ștergîndu-i de sudoare pe „tricolorii" noștri, dîndu-le curaj, insuflîndu-le noi forțe atunci cînd balanța luptei era încă în cumpănă... Ne-au devenit familiare de multă vreme, gesturile febrile care îi trădează nu numai încordarea, dar parcă și dorința de a sări uneori peste corzile ringului, în ajutorul elevului său aflat în încurcătură.

Ceea ce nu cunosc, poate, unii, este însă faptul că actualul antrenor federal, Ion Popa, a fost în tinerețe unul dintre cei mai buni boxeri din țara noastră.

Reconstituiesc, împreună cu Ion Popa — surprinzător de tînăr și agil pentru cei 55 de ani ai săi — o mică fișă biografică. Primii pași, în box, sala din Slatina, condusă de antrenorul Cristian Panaitescu. Primul idol: Patriciu Milcoveanu. Apoi, București... Sala Tirul: antrenor Toma Panaitescu și Costică Nour. Colegi de sală: Ion Gorun, Lucian Popescu, Vasile Stoian etc. Primul titlu de campion amator al țării: 1939, la pană. Prima „lecție" serioasă primită în carieră: de la Lucian Popescu. („În vara lui 1939, Lucian se pregătea la „Tirul" pentru meciul cu Dolhem, în care „miza o constituia titlul european". I-am fost aproape o lună partener la mănuși și ajunsesem în pragul disperării: nu reușeam să-i evit „directele" de stînga". Alte două titluri de campion național, apoi meciuri „tari" cu Vasile Stoian, Vasile Roșca, Mielu Doculescu, Constantin Cionoiu... „Rivalitatea" cu Grigore Jelesneac (două meciuri nule și trei victorii), cu Ion Mihăilescu... Întîlniri internaționale la Paris și București, iar în 1948, absolvirea școlii de antrenori și... stop carierei de boxer...

— Ești, de mai bine de 20 de ani, antrenorul lotului republican. Ți-au trecut prin mînă toate „garniturile", cum s-ar spune. Ai fost la cinci Olimpiade. Care a fost cea mai bună performanță a boxului românesc?

— Fără îndoială, Olimpiada de la Melbourne. Acolo, Linca a luat aurul, Dobrescu și Negrea — argintul, iar Titi Dumitrescu — bronzul.

— Am avut la un moment dat o echipă redutabilă, cu Mircea Dobrescu, Fiat, Linca, Mărgărit, Tiță, Negrea, Ciobotaru și alții... Care crezi că ar fi rezultatul într-o întîlnire — să spunem, la calculul electronic — între echipa de atunci și cea de azi?

— 6—4 sau chiar 7—3 în favoarea primei echipe.

— În ce ar consta superioritatea „echipei de altădată"?

— În plusul de dăruire la antrenamente. Lui Linca și Dobrescu, ca să dau numai două exemple, nu trebuia să le spui la sală „mai bate sacul" ci... „ajunge"! Cînd Negrea se urca pe ring, nu știa decît că trebuie să lupte pînă la ultima picătură de energie. Acum, ca să trec la antipod, îl avem pe Zilberman, un pugilist cu calități excepționale. Dar nu muncește la antrenament și astfel anulează tot ce i-a dat natura cu prisosință...

— Care crezi că a fost cel mai complet boxer român?

— Mircea Dobrescu. Era mic de statură, dar pînă la urmă acest lucru l-a avantajat, în fața tuturor adversarilor. Mircea era o „mașină de pumni" de la prima secundă a luptei, dar „o mașină care gîndea"... La capitolul tenacitate, îl plasez pe Fiat, iar la curaj, voință și putere de luptă — pe Linca și Negrea.

— Ce părere ai de echipa actuală?

— Avem pugiliști buni la categoriile mici și sîntem în suferință la categoriile mari. Frații Cuțov, Pometcu, Paul Dobrescu, rămîn în continuare oameni de bază ai echipei. Calistrat Cuțov, în primul rînd, poate aduce multe satisfacții iubitorilor de box. Dar uneori, nervii îl depășesc rațiunea și chibzuința în lupta din ring. Are însă avantajul că privește cu multă seriozitate boxul și muncește cu conștiinciozitate și pasiune. Fratele său, Simion, e mai „crud" dar e mai „rău"... E un tăvălug ce merge mereu peste adversar...

— Îi pui, uneori, să se bată la mănuși?

— Niciodată. Nici nu vor. Ce să faci? Se au ca... frații. Nu știu însă ce se va întîmpla — aici Popa oftează — cînd Simion va crește și va intra în categoria lui Calistrat.

— Ai văzut sute de boxeri din toată lumea... Cine te-a impresionat mai mult?

— Papp, Benvenutti și McTaggart. De asemenea, nu-l pot omite pe Enghibarian, omul care cîștiga meciurile plasînd numai zece lovituri.

— Există și o „recoltă" nouă în boxul nostru?

— Da. Am depistat cîteva talente care promit mult... I-aș numi pe Paul Dragu (17 ani) din Craiova, Mihai Ploieșteanu, Bobe, Cosma Remus, Alexandru Turei, Ștefan Bălatu și alții.

— Ai doi băieți, după cîte știu. Te-ai gîndit să-i faci boxeri?

— Cel mare a și susținut cîteva meciuri. Am încercat cu Adrian. Pornise bine, cucerise titlul de campion al Capitalei. Dar i-am scos tot eu mănușile din mîini. Mi s-a părut că nu iubește boxul atît cît l-am iubit eu și atunci mi-am spus că e inutil să-și mai piardă vremea... La box nu poți umbla cu jumătăți de măsură. Ori îl iubești pînă la dăruire totală, ori renunți la el!

George MIHALACHE

ADEVĂRURI

● **Trăiască suporterul! Chiar și cel mai pătimaș! V-ați gîndit vreodată cum ar „arăta" o mare finală, care n-ar fi urmărită decît de un singur spectator sau chiar de nici unul?**

● **Jucătorii de rugby — ați văzut — cad foarte des la pămînt, după ciocnirile cu adversarii. Dar, ei se ridică imediat, reluînd jocul. Fotbalistul căzut stă în continuare jos, așteptînd ca arbitrul să fluiere fault.**

● **Viața sportivă pretinde să te apropii mai mult de disciplina spartană, cu condiția, însă să nu te depărtezi de ascuțimea spiritului atenian.**

D. MORARU-SLIVNA

PICĂTURI

● **A dictat un penalty împotriva gazdelor și a văzut cinci stele... verzi.**

● **Se simte foarte bine ca rezervă. Are impresia că este un fel de adjunct.**

● **Cînd juca la pitici, rata copilărește. Acum ratează cu multă maturitate.**

D. NEGREA

CEL MAI BUN VELIST AL ANULUI

Federația Română de Canotaj-yachting a întocmit clasamentul celor mai buni 10 veliști ai anului, trecînd în fruntea așilor acestui sport pe Horia Ispas. Foarte bine, veți spune, omul s-o fi dovedit un vajnic lup de mare, cîștigător a cine știe cărei importante competiții. Așa și este, Horia Ispas, a ocupat locul I la ultima ediție a Balcaniadei de yachting, evoluînd în cadrul clasei internaționale „Optimist". Un performer, deci. Nu însă și un lup de mare. De ce?

— Cîți ani ai Horia?

— 12...

— Bănuim că în timpul regatelor de la Atena ai avut ceva emoții?

— Mari! Începuse de vreo două zile școala și cu diriginta clasei noastre a VI-a nu te joci...

— Ne refeream la dificultățile concursului, la adversari, la vîntul stîrnit pe mare în timpul disputelor.

— A, nu era prima mea ieșire pe apă! Mă pregătisem toată vara pe Herăstrău, sub îndrumarea tovarășului antrenor Andrei Butucaru. De altfel, fac yachting de la 9 ani...

— Spune-mi, sînteți mulți „optimiști" pe Herăstrău?

— Păi, numai de la noi, de la Școala generală nr. 42, sînt șaișapte.

— Ce te-a impresionat mai mult la Balcaniadă?

— Vapoarele. Erau acolo, în golful unde ne întreceam noi, o mulțime. Unele mai frumoase decît altele. Am vorbit și cu un timonier. Știți, sînt la „avansați" în școală, la italiană.

— De unde pasiunea pentru sporturile nautice?

— De acasă. Vreau să spun că de la tata: Gheorghe Ispas, maestru al sportului, multiplu campion național la canotaj.

— Deci, la numai 12 ani, cel mai bun velist al anului. Ce îți propui pe 1973?

— Tot locul I la Balcaniadă.

— Apoi?

— Pe urmă, ceva mai mulți de 10 la școală, și să trec pe Finn.

— Horia, numai vînt de pupa!...

V. TOFAN

Pionierul Horia Ispas — la cîteva clipe după primirea trofeului pentru cel mai bun velist al anului 1972

Foto: P. ROMOȘAN

GOL CU... MÎNA!

Sîntem în plină iarnă. Fotbalul este încă departe, dar, așteptîndu-l, microbiștii deapănă la gura sobei diferite amintiri mai vechi sau mai noi.

Iată una relatată de corespondentul nostru, **Zoltan Debreczini**, din Cavnic: în ultima etapă a campionatului diviziei C, în meciul **Minerul Cavnic — Voința Carei**, portarul gazdelor, Ficzay, prinzînd o minge, o degajează din mînă spre centrul terenului, Purtat de vînt, balonul a ajuns în careul advers unde, depășindu-l pe portarul ieșit inoportun, a intrat în gol, fără să fi fost atins de vrun jucător. Arbitrul de centru, **Gh. David**, (Tg. Mureș) în ciuda protestelor oaspeților, a acordat gol.

Și bine a făcut! Mingea se afla în joc, iar portarul poate folosi atît piciorul, cît și mîna, în propriul lui careu.

5 TENTATIVE

O femeie fericită este Sheila Scott. Ea a reușit, în sfîrșit, să obțină permisul de a conduce un automobil, după ce patru tentative în acest sens rămăseseră fără rezultat. Și aceasta, pe parcursul a 12 ani.

— Am fost extrem de nervoasă, la acest al cincilea examen avînd credința că voi fi din nou respinsă. Dar examinatorii au fost deosebit de amabili, a declarat Sheila Scott.

Povestea poate că n-ar prezenta nici un fel de interes, dacă n-am aminti că Sheila Scott are de multă vreme brevetul de pilot de avion și că ea este prima femeie care a zburat, de una singură, deasupra Polului Nord!

MARATON

Neputincios
În fața celui
Care,
Plin de vigoare
Îl depășea,
Pierdea teren
Și se plasa
Treptat
La mare
Depărtare
De pluton.
Abandonă
Și se-ndreptă
Spre casă,
Sosind la timp...
La masă.

Aristide MIRCEA

PE PRIMUL LOC — STRĂBUNICA!

Campionatul feminin de pescuit în mare, disputat la Calais, a prilejuit o luptă aprigă între cele 28 de concurente, care au ținut să cîștige titlul de campioană.

Victoria finală a fost repurtată de Angele Guilbert, care practică acest sport de peste... 80 de ani. Nu, nu este nici o greșeală, întrucît cîștigătoarea concursului are acum venerabila vîrstă de... 92 de ani.

RUGBYȘTII CIOBĂNEL ȘI IRIMESCU DIN NOU ACASĂ

Paul Ciobănel și Valeriu Irimescu, două dintre cele mai cunoscute personalități ale rugbyului românesc s-au întors zilele trecute din Franța, unde timp de doi ani au jucat sub culorile Sporting Clubului din Angoulême. Desăvîrșindu-și în străinătate studiile și experiența de viață, cei doi celebri internaționali români nu au uitat nici o clipă balonul oval, dedicîndu-i fiecare moment liber. Iată de ce — așa cum se exprima nu de mult un ziar local — **„Ciobănel și Irimescu, cei doi români de la S.C.A., vor lăsa prin plecarea lor un mare vid pe teren, dar și în inimi...".** De altfel, ziarul le dedică celor doi sportivi un mare articol, pe care-l intitulează: **„Ciobănel și Irimescu, primiți la primăria orașului, au fost sărbătoriți cu căldură înaintea plecării lor".** Recepția, spune ziarul, a depășit nivelul obișnuit al manifestărilor de simpatie, iar în timpul toasturilor rostite, care au însemnat de fapt evocarea momentelor celor mai frumoase petrecute împreună, cît și a clipelor mai dificile, de multe ori **„glasurile s-au înecat, iar ochii s-au umezit".** Președintele clubului, dl. Boursaud, arătînd cît este de grea despărțirea, a mulțumit celor doi excelenți rugbyști pentru ceea ce el a numit **„gentilețea și spiritul lor de echipă".**

Firește, revenirea lui Ciobănel și Irimescu „at home" ne bucură nespus de mult, deoarece fiecare număr pus la temelia balonului oval poate contribui cu un ceas mai devreme la redresarea acestui sport, care în țara noastră a cam bătut în ultimii ani pasul pe loc. Iar cînd acești „umeri" poartă numele celebre ale lui Ciobănel și Irimescu, sprijinul lor este unanim dorit.

Așteptăm, așadar, să-i revedem la lucru pe cei doi, fie ca jucători, fie ca antrenori, oricum aproape, cît mai aproape de „micul univers" al balonului oval. (D.C.)

Ciobănel și Irimescu, la recepția de la primăria orașului Angoulême, alături de primarul Chiron și președintele clubului, Boursaud

CINCI... PATRU... TREI... DOI... UNU... ZERO!

Însemnări de pe un... rachetodrom

Zi de duminică pe rachetodrom. De o jumătate de ceas domnește alerta: în jurul rampelor de lansare, constructorii de fuzee fac ultimele pregătiri. La punctul de comandă, e forfotă mare. Telemeteriștii își privesc aparatele de urmărire, dispecerii îndepărtează musafirii de pe poligoane.

— Atenție! Începe numărătoarea...

Rachetele rămîn singure, șase, șapte săgeți de argint cu vîrfurile spre... cosmos.

— Cinci... patru... trei... doi... unu... zero!

Contact! Sueraturi stridente spinteacă aerul pe „Venus" calcule de fum explodează la rampe, bice subțiri de foc plesnesc spre înălțuri...

Rachetele sînt acum doar puncte minuscule pe cer. Se aud pocnete seci, și printre fulgii de zăpadă înfloresc macii parașutelor de recuperare.

Nu! Nu sîntem pe Baikonur și nici pe vreo altă bază de lansare. „Venus" este rachetodromul constructorilor de nave spațiale din Tîrgoviște, promotori ai acestui spectaculos sport în țara noastră. Pe cîmp sînt prezenți membrii secției „Astronautica" de la Liceul nr. 2 „Ion Heliade Rădulescu". La rampe: Login Florin Diaconescu, Ștefan Stanciu, Lucian Pietriș, Petre Tudor, Vasile Gheorghe...

Mă apropii de pupitrul de comandă. Operațiunile sînt conduse de **prof. Radu N. Ion**, maestru emerit al sportului.

— Ce spune comandamentul?

— Start bun, dar să vedem. Sînt lansări experimentale. Ne putem aștepta la surprize.

Într-adevăr, în nacelele care coboară în legănările parașutelor se află cîțiva șoricei, o broscuță și... cîteva ouă.

— De ce ouă?

— Pentru că un os neîntreg, lansat în spațiu, să poată fi recuperat intact, trebuie ca nava să fie perfect construită, parașuta excelentă, centrajul ireproșabil. Asta-i examenul nostru cel mai greu.

Explicațiile ni le dă **Vasile Gheorghe**, expertul în acest domeniu. Între timp, arbitrul comunică de pe cîmp: ou intact... șoarece viu... intact...

La rampe se fac alte pregătiri, și nimeni nu are acum timp de vorbă. Privind această forfotă entuziastă mă gîndesc la drumul parcurs de racheto-modelismul tîrgoviștean, drum pe care l-am urmărit îndeaproape de-a lungul anilor.

...Totul a început de la o idee a prof. Radu, într-o oră de fizică. Cerîndu-i-se niște explicații cu privire la „sputnici", Radu le-a propus elevilor: „ca să înțelegeți mai bine, haideți să ne vedem după-amiază în laborator și să construim și noi o rachetă". În ziua aceea a luat ființă secția de rachetomodelism „Astronautica". Prima rachetă: „Săgeata argintie". Au urmat altele, apoi primul concurs. Condiția pentru a putea practica acest sport era aceea de a avea numai note bune și foarte bune la toate obiectele. Astfel, secția a crescut nu numai sportivi ci serii întregi deași la învățătură. Acum mulți dintre membrii fondatori sînt studenți ai institutelor politehnice.

Jurnalul de zi al „Astronauticii" este punctat cu spectaculoase succese, evenimente, nume: primele titluri de campioni republicani; creerea societății și a revistei „Astronautica"; primele recorduri mondiale — Radu N. Ion, Daniel Cazacio; salutul cosmonauților sovietici; prima sesiune științifică a societății; cucerirea primului titlu de campion mondial din istoria acestui sport — Radu N. Ion, Virșet, 1972; premiul special pentru cel mai bun profil științific acordat revistei „Astronautica" de către Comitetul Central al U.T.C. și Ministerul Educației și Învățămîntului. În cadrul concursului organizat în cinstea Conferinței Naționale a partidului, rachetomodeliștii tîrgovișteni au adăugat palmaresului lor încă nouă recorduri naționale. Iată numai cîteva din rezultatele unei munci perseverente, pline de pasiune și dăruire.

Am profitat de o mică pauză și l-am întrebat pe prof. Radu N. Ion despre proiectele de viitor:

— **Scopul major pe care îl urmărim prin această activitate — ne-a spus — este de a face ca în cadrul ei sportul, știința și principiile unei educații sănătoase să se îmbine cît mai armonios. Avem în pregătire rachete care pe lîngă stabilirea unor performanțe sportive sînt destinate unor cercetări științifice aplicative: studii meteorologice, de fotogrametrie și altele. După cum vedeți totul se desfășoară într-o atmosferă captivantă.**

La punctul de dirijare cineva comandă răspicat:

— Cinci... patru... trei... doi... unu... zero!

Din nou șuierături stridente și din nou săgețile argintii, urmate de limbi de foc, tăiară văzduhul. Pe „Venus" activitatea continua.

Viorel TONCEANU

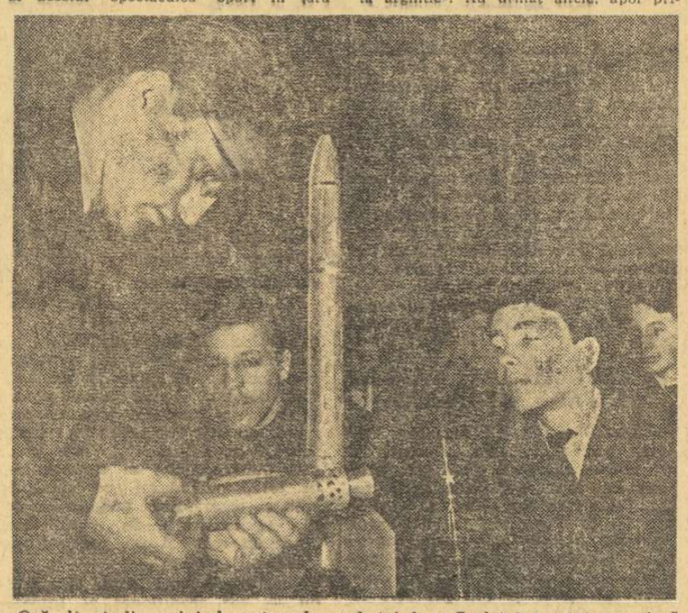

Oră de studiu privind motoarele rachetei la Societatea „Astronautica" Tîrgoviște

ȘTIAȚI CĂ...

...pescarul Carol Barabaș, din Lugoj, a... capturat în balta „Mondial" o știucă în greutate de 12,5 kilograme? Corespondentul nostru, C. Olaru, ne informează că știuca măsura 120 centimetri. Spunem măsura, fiindcă, între timp, ea a fost mîncată. Acesta este, de altfel, marele avantaj al pescarilor sportivi: că își pot mînca trofeele!

...echipa feminină de baschet Clermont U. C. a susținut 100 de meciuri în campionatul Franței, fără să cunoască înfrîngerea? Iată o performanță care, cu greu, ar putea fi aruncată la... coș!

...un italian, Andro Carso, coborînd cu schiurile, a realizat pe un kilometru lansat, viteza de 184,233 km? Vechiul record, mai mult sau mai puțin oficial, era deținut de japonezul Masaru Morisjata, cu performanța de 183,392 km. Nu... amețiți, citind aceste cifre?

...Helenio Herrera va trebui să plătească o amendă destul de substanțială — 500 000 de lire — drept pedeapsă pentru unele declarații făcute în presă. De altfel, adversarii lui Herrera spun că, în ultimul timp, acesta „vorbește mult și face puțin!

RĂSPUNDE Ion Poștașu

LUCIA CIUCULEA, COMUNA CODLEA. Sînteți o înfocată suporteră a Rapidului și vreți să corespondați „cu toți rapiditii din țară" Chiar cu toți? Sînt mulți,

să știți, în ciuda deziluziilor pe care le-au avut, adesea, cu această echipă. Locuiți în comuna Codlea, județul Brașov, strada Plevnei nr. 24. N-am înțeles, însă, de ce vă interesează adresa lui... Fănuș Neagu. Ați auzit că va juca și el la Rapid? Îi puteți scrie pe adresa revistei „Luceafărul"-București, Bd. Ana Ipătescu nr. 15, sectorul 1.

GHORGHE SETEL, RÎMNICU VÎLCEA. Admițînd că echipa din orașul dv. Chimia, ar întîlni în optimile de finală ale „Cupei României" pe Sport Club Bacău, pe teren neutru, și partida s-ar încheia la egalitate, și după prelungiri, ce element ar decide calificarea uneia sau alteia din cele două echipe? Unii colegi de-ai dv. susțin că s-ar califica echipa mai tînără care ar putea fi, să zicem, Sport Club Bacău. Nici gînd! În asemenea condiții, se califică mai departe echipa de categorie inferioară. Deci: Chimia dv.

FLAVINA STĂNCULESCU, BUCUREȘTI. „Sînt o admiratoare a ziarului „Sportul", iar pe dv. vă simpatizez în mod deosebit, cu toate că nu vă cunosc". Asta e singura mea șansă! Vreți să știți dacă ciclistul Constantin Grigore este căsătorit? Da!

GHEORGHE GROSU, BUCUREȘTI. Am reținut cîteva dintre proverbele actualizate de dv.:

● **Nu tot ce zboară se mănîncă. De exemplu, planorul.**

● **Toamna se numără bobocii, iar pugiliștii de cîte ori este cazul.**

● **Cînd doi se ceartă... intervine arbitrul.**

ANDREI VAMEȘU, ORADEA. Supărarea dv. legată de faptul că ați scris unor sportivi pe care îi simpatizați, dar că aceștia nu v-au răspuns, este și... nu este întemeiată. De fapt, lucrurile stau în felul următor: cînd un sportiv n-a urcat încă prea sus pe treptele performanței, el, fără îndoială, este gata să răspundă la toate scrisorile pe care le-ar primi. Numai că nu-i scrie nimeni! Cînd a ajuns în vîrful piramidei, îi scriu toți. Dar, pe de o parte, nu mai este atît de emoționat la primirea unei scrisori, iar pe de altă parte, diversele obligații cărora trebuie să le facă față, începînd cu antrenamentele, nu prea îi mai lasă timpul necesar pentru a răspunde la scrisori. Mulțumiți-vă cu tradiționalele autografe, cucerite și ele cu mai multă sau mai puțină greutate, pe stadion, pe stradă, în... autobuz, unde aveți norocul să-i întîlniți.

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Succesul handbaliștilor noștri, la Campionatul mondial universitar, v-a inspirat un catren:

Despre „pași" nu vă vorbesc
Ca să fac pe înțeleptul,
Dar să-l faceți, vă doresc,
Tot așa... călcînd cu dreptul!

...După cum vedeți, și dv. ați călcat cu dreptul, în noul an epigramistic.

IOSIF DRAGOȘ, SATU MARE. Olimpia Satu Mare și Corvinul Hunedoara au fost penalizate cu cîte patru puncte, ca urmare a unor rezultate... curioase, obținute în finalul campionatului trecut. Dv. ne sesizați faptul că o publicație din orașul dv. nu ține seama de această penalizare prezentînd după fiecare etapă alt clasament decît cel oficial. Totul este să nu se ia după el și cei de la Olimpia și, bazîndu-se pe aceste patru puncte în plus, să nu-și mai apere cu ardoare șansele...

MARIN PECHICI, BRĂILA. În mod cert, meciul dintre Joe Frazier și George Foreman pentru titlul de campion mondial la toate categoriile — titlu deținut actualmente de Frazier — va avea loc luni 22 ianuarie.

Ilustrații: N. CLAUDIU

DACĂ E NEVOIE, GĂSIM UN VINOVAT

Procesul verbal încheiat cu ocazia adunării generale a clubului sportiv „Viforul"

Ordinea de zi: stîrpirea relelor de beție din rîndul echipei noastre.

Au participat: antrenorii, șeful secției de fotbal, administratorul și toți jucătorii, excepînd doi nerefăcuți încă după beția de-aseară.

A fost ascultat referatul antrenorului principal. Raportorul a declarat că trebuie să luptăm mai departe contra beției și s-a ridicat cu vehemență împotriva celor care încalcă regimul vieții sportive, prezentînd cifre edificatoare asupra situației. El a arătat că în prima jumătate a sezonului trecut jucătorii echipei au consumat în medie cu un litru mai multe băuturi alcoolice decît consumul de ulei din floarea soarelui a întregii populații a principatului Monaco. După calcule aproximative, tăria medie a băuturilor consumate e de trei ori mai mare decît tăria liniilor de apărare ale echipei, iar cu banii proveniți din valorificarea sticlelor goale putea fi cumpărat jucătorul Pele de la Santos.

În continuare, antrenorul principal a anunțat că nu ne vom mai împăca cu această situație și vom exclude din echipă pe oricine încalcă regimul de viață sportivă. Pe urmă, le-a cerut jucătorilor să se pronunțe asupra referatului.

A luat cuvîntul Moskaliov, căpitanul echipei, care l-a susținut pe antrenorul principal, exprimîndu-și părerea că ar trebui exclus din cadrul colectivului atacantul Filkin care, după cum este bine cunoscut, și-a pierdut completamente capul din cauza băuturii.

Antrenorul principal a obiectat, arătînd că nu e de acord cu această afirmație, întrucît Filkin are un cap pe umeri, lucru dovedit prin cele două goluri marcate recent cu acest cap. Cît despre faptul că-i place să-și ude nițel gîtlejul după cîte un meci mai greu, nu e nimic grav. Trebuie încredințat spre reeducare unui membru nebăutor al colectivului.

Moskaliov a remarcat că Filkin a fost deja încredințat apărătorului nebăutor Kișkin.

Antrenorul principal a întrebat ce fel de apărător e ăla, fiindcă el nu și-l amintește.

Moskaliov a explicat că acest apărător urmează de doi ani un tratament de dezalcoolizare.

Antrenorul principal a declarat că e de acord să aștepte puțin. După ce Kișkin va reveni, îl va lua din nou în seamă pe Filkin. Apoi a întrebat dacă mai sînt și alte propuneri. Nu trebuie să închidem ochii asupra nici unui caz! Trebuie să creăm o atmosferă de intoleranță față de alcoolici!

În acest moment a luat cuvîntul administratorul. El l-a anunțat pe cei prezenți că l-a văzut aseară pe fundașul central Smuteanin zăcînd în stare de ebrietate pe treptele magazinului „Alimentara". Bumea trecea pe lîngă el, iar dînsul nici nu mișca.

Antrenorul principal i-a replicat că pe teren nimeni nu trece de acest fundaș central. Iar pe trepte s-a culcat fiind obosit și vrînd să se odihnească.

Administratorul a insistat, arătînd că e convins de faptul că Smuteanin nu s-a culcat din vrerea sa, ci fiindcă l-au doborît cele patruzeci de grade căzute în picioare.

Antrenorul principal a răspuns că patruzeci de grade nu sînt de glumă, că o asemenea fierbințeală poate dobori pe oricine de pe picioare. Și el era cît pe ce să capete aseară o insolație. Și că, în general, nu cu acest caz trebuie să luptăm. Mai bine să ardă pămîntul sub picioarele alcoolicilor veritabili, al căror loc nu e printre noi!

S-a făcut o pauză, întrucît nimeni nu și-a putut aminti numele celor care încalcă regimul vieții sportive. După pauză, antrenorul principal a arătat că trebuie neapărat amintite numele acestora, deoarece trebuie să luptăm contra beției.

Antrenorul secund și-a adus aminte în timpul pauzei că în echipa de tineret-rezerve se află jucătorul Bocikin, care și-a sărbătorit anul trecut ziua de naștere cu șampanie.

Antrenorul principal a întrebat cum se comportă pe teren acest jucător. Antrenorul secund a spus că nu joacă cine știe ce, că a pierdut din viteză și că în general nu este în formă.

Antrenorul principal și-a exprimat indignarea împotriva sărbătoririi zilei de naștere cu șampanie. A spus că acesta e un fapt scandalos și o încălcare a regimului vieții sportive. Bocikin trebuie exclus imediat din rîndurile noastre. Antrenorul principal a cerut ca acest Bocikin să-și spună cuvîntul, dar s-a constatat că acesta e absent dintr-un motiv nejustificat.

Șeful secției a controlat lista jucătorilor și și-a amintit că Bocikin a fost exclus din formație la începutul sezonului.

Antrenorul principal a întrebat de ce a fost exclus.

Șeful secției a răspuns că a fost exclus pentru pierderea formei sportive.

Antrenorul principal a declarat că hotărîrea a fost pripită și a întrebat cum se poate lupta în aceste condiții împotriva beției, cerînd imediata reîncadrare a lui Bocikin.

Șeful secției a spus că e puțin probabil ca Bocikin să consimtă la acest lucru, deoarece se simte jignit.

Antrenorul principal a arătat că trebuie să i se ceară scuze. Să i se promită o locuință nouă. Să i se aranjeze înscrierea la o facultate. Să facem totul să se întoarcă.

Antrenorul secund a întrebat ce nevoie este de un asemenea jucător. Ce anume se poate face cu el?

Antrenorul principal a răspuns că totul e simplu. De îndată ce Bocikin se întoarce, va fi exclus pe dată pentru beție, iar în contul său va fi trecut întregul volum al producției de spirtoase consumate. Prin aceasta indicele beției la echipa noastră va deveni mai mic decît cel al principatului Monaco la consumul uleiului din floarea soarelui. Să declarăm război odioaselor rămășițe ale trecutului!

Nemaifiind alți doritori să ia cuvîntul, ședința a fost închisă.

A fost adoptată hotărîrea cu privire la excluderea jucătorului Bocikin din formația de tineret-rezerve pentru grave încălcări ale disciplinei sportive, în cazul că acceptă să se întoarcă în echipă. Nu avem același drum cu bețivanii! Să luptăm contra alcoolismului!

. . . . . .

Procesul verbal al ședinței a fost consemnat de Vladimir Kasaev și tradus în românește de Dragoș VACARIUC.

(Material apărut în publicația sovietică „Futbol-hokkei" Nr. 30 din 1972).